

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **D. V. X.**, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 16. 8. 2010 čj. MV-50614/VS-2010

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra uvedeného v záhlaví, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22.4. 2010 č.j. OAM-6832-8/MC-2010, kterým bylo podle § 87l odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), zrušeno žalobci povolení k trvalému pobytu.

Žalobce v žalobě uvádí, že mu bylo vydáno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem České republiky, a to nezl. D. M., nar. X. Hodnocení vazeb k tomuto dítěti v roce 2010 je již značně problematické, neboť nedošlo k vyvrácení správnosti původního záměru žalobce, tedy žít ve společné domácnosti s nezletilou, když jinak je řádně považován za jejího otce. Od této doby došlo již k podstatné změně poměrů, kdy pro neshody s matkou dítěte nedošlo k vytvoření společné domácnosti, a proto bylo dítě svěřeno do výchovy své tety. Naproti tomu v současné době žalobce žije ve společné domácnosti se svojí manželkou T. T. L. a nezl. dcerami D. T. H. a D. N. H.. Obě dcery se narodily na území České republiky, plynně hovoří česky, mají povolen trvalý pobyt v České republice a také si zde přejí nadále žít. Vedle těchto nezletilých dcer je žalobce otcem dalších dvou dcer, které

jsou již zletilé, mají vlastní rodiny a děti a rovněž žijí na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu. Žalobce má dále dva syny, kteří jsou rovněž zletilí a žijí samostatně na základě povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Žalobce tedy váže silný citový vztah ke čtyřem zletilým dětem a dvěma vnoučatům a dále dvěma nezletilým dětem, které s ním žijí ve společné domácnosti. Žalobce na území České republiky podniká a je jediným živitelem své manželky a dvou dětí. Žalobce žije na území České republiky již okolo patnácti let a zakoupil zde nemovitosti, ve kterých rodina žije nebo jsou pronajímány. Správní orgán se proto měl zabývat případným zásahem do soukromého a rodinného života dle stavu platného v době vydání rozhodnutí. Při posouzení uvedeného zásahu by měl správní orgán dospět k závěru, že zrušení povolení je zásahem zcela nepřiměřeným, neboť rozděluje rozsáhlou rodinu dlouhodobě žijící na území České republiky.

Žalobce poukazuje na to, že správní orgán měl shora uvedené skutečnosti zjistit a měl za účastníky řízení považovat všechny nezletilé děti žalobce, neboť i ony musí mít právo, být prostřednictvím svého zástupce, vyjádřit se k újmě na svých soukromých a rodinných právech, které nastanou v důsledku rozhodnutí. Tím, že správní orgán nejednal s nezletilými jako s účastníky řízení, porušil jejich práva ve správním řízení a z tohoto důvodu je nutno rozhodnutí považovat za vadné.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 22.11. 2010, uvedl, že trvá na správnosti vydaného rozhodnutí. Z obsahu spisu jednoznačně vyplývá, že žalobcovo otcovství k nezl. D. M. je svazkem pouze formálním a žalobce sám výslovně přiznal, že není jejím biologickým otcem. Dále žalovaný zdůraznil, že rozhodnutí neznamená vyhoštění žalobce a žalobce je postižen pouze ztrátou garance silnějšího práva pobytu na území České republiky, nikoliv však ztrátou možnosti pobytu na území České republiky vůbec. Svůj rodinný a soukromý život si žalobce může upravit na základě jiných, nižších pobytových statusů. S poukazem na tyto skutečnosti žalovaný navrhuje, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobci bylo dne 16.1. 1998 vydáno povolení k trvalému pobytu na základě toho, že dne 27.10. 1997 učinil prohlášení o určení otcovství k D. M., nar. X. Dne 3.3. 2010 obdrželo Ministerstvo vnitra podnět k prověření oprávněnosti pobytu žalobce na území České republiky od Okresního soudu v Teplicích, který rozhodoval ve vztahu k D. M. o stanovení výživného otci a o nařízení ústavní výchovy.

Opatřením ze dne 5.3. 2010 bylo žalobci oznámeno zahájení řízení ve věci zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. K zahájenému řízení se žalobce vyjádřil podáním doručením Ministerstvu vnitra dne 8.4. 2010, ve kterém uvedl, že podle jeho názoru řízení zahájil místně nepřislušný správní orgán. Dále uvedl, že k zahájení řízení není důvod, neboť žalobce je i nadále otcem nezl. D. M. a na tom nemůže nic změnit protokol o ústním jednání před Okresním soudem v Teplicích ze dne 11.1. 2010 ani sdělení Městského úřadu Bílina ze dne 26.2. 2010, že nemá nic proti tomu, aby bylo zahájeno řízení. Tyto listiny totiž nemohou zvrátit důsledky souhlasného prohlášení rodičů o otcovství dítěte.

Rozhodnutím ze dne 22.4. 2010 č.j. OAM-6832-8/MC-2010 bylo žalobci podle ustanovení § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zrušeno povolení k trvalému pobytu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedlo Ministerstvo vnitra, že žalobce uznal

otcovství k D. M. účelově, žalobce se o svoji dceru nikdy nezajímal a nikdy ji nekontaktoval. Rovněž v rozsudku o nařízení ústavní výchovy je uvedeno, že se otec o svoji dceru nezajímal a souhlasí s nařízením ústavní výchovy. Před Okresním soudem v Teplicích dne 17.10. 2006 žalobce výslovně uvedl, že není biologickým otcem D. M., pouze se s matkou dohodl na placení výživného.

Ministerstvo vnitra v odůvodnění uvedlo, že nezpochybňuje samotnou skutečnost, že žalobce je stále zapsán v rodném listě D. M. jako otec. To však nic nemění na tom, že otcovství bylo určeno účelovým prohlášením a jsou tedy dány důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu.

Ministerstvo vnitra dále uvedlo, že zrušení povolení je zásahem do soukromého nebo rodinného života žalobce, avšak není zásahem nepřiměřeným. Žalobce získal povolení k trvalému pobytu obcházením českých zákonů a má i nadále možnost při splnění podmínek požádat o jiný druh pobytu v České republice. Zrušením povolení k trvalému pobytu žalobci nezaniká možnost požádat si o jiný druh pobytu, pokud splní zákonem stanovené podmínky. Ministerstvo vnitra uvedlo, že manželka žalobce a jeho dvě dcery mají na území České republiky povolen trvalý pobyt a uvedlo, že je toho názoru, že zrušením povolení k trvalému pobytu žalobci nebudou přímo dotčeny na svých právech.

Ministerstvo vnitra dále uvedlo, že při rozhodování vycházelo i z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, aby vydané rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem. Ve veřejném zájmu rozhodně není, aby na území České republiky pobýval cizinec s povolením k trvalému pobytu, který je získal obcházením českých zákonů. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství nejvyšším pobytovým statutem a pokud cizinec tento pobytový status získal obcházením zákonů, není ve veřejném zájmu, aby tento pobytový status se všemi výhodami z něho plynoucími cizinci zůstal. To neznamená, že cizinec nemůže dále pobývat v České republice na základě jiného pobytového statusu. Žalobce se obcházení českých zákonů účelovým zápisem do rodného listu nezletilé dopustil vědomě a musí tak nést důsledky svých činů.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, ve kterém opětovně namítl místní nepřislusnost správního orgánu, který rozhodnutí vydal. Dále uvedl, že otcovství žalobce nebylo zákonným způsobem vyloučeno a i nadále trvá. Je vyloučeno, aby byl tento stav hodnocen jinak, než jak byl hodnocen v době, kdy bylo žalobci uděleno povolení k trvalému pobytu. Zákon o rodině neumožňuje založit jiný právní stav protokolem o ústním jednáním pořízeným před soudem a neumožňuje založit jiný právní stav ani zprávou orgánu místní samosprávy. Poukazuje rovněž na to, že i Okresní soud v Teplicích v řízení o nařízení ústavní výchovy D. M. žalobce k řízení obeslal a jako otce vyslechl.

Rozklad žalobce byl zamítnut rozhodnutím ministra vnitra ze dne 16.8. 2010 č.j. MV-50614/VS-2010, proti kterému směřuje podaná žaloba. V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministr vnitra uvedl, že zjištěné skutečnosti vedou k závěru, že souhlasné prohlášení rodičů bylo v daném případě učiněno účelově s cílem získat trvalý pobyt na území České republiky. Tento závěr nebyl zpochybněn ani podaným rozkladem. Se žalobcem se na území následně sloučili jeho rodinní příslušníci, taktéž státní občané Vietnamu. Uznání otcovství bylo právním úkonem sice formálně dokonalým, avšak otcovství žalobce vůči nezletilé je svazkem pouze formálním a vůbec nenaplnilo a zjevně ani naplnit nemělo definiční znaky otcovství, resp. rodičovské zodpovědnosti, tak jak jsou vymezeny kromě norem morálních a mravních i v ustanovení § 31 zákona o rodině. Toto konstatování nesměruje k popření platnosti osobního stavu jmenovaného a nezletilé, jak je namítáno v podaném rozkladu, nýbrž pouze k posouzení, zda nešlo o obcházení zákona s cílem získat

trvalý pobyt na území. Žalobce nikdy neměl opravdový zájem o nezletilou D. M., vychovávat ji, vyživovat ji a být s ní v kontaktu. Doklad o souhlasném prohlášení rodičů o otcovství byl pro něj rozhodný toliko k získání trvalého pobytu, což je jednání, které je nutno označit za nežádoucí, neboť hrubě popírá účel a smysl otcovství. Zrušení povolení k trvalému pobytu v daném případě nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce, přičemž ani on sám takovou skutečnost v rozkladu neuvádí.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Žalobce v žalobě namítá, že správní orgány se měly v řízení zabývat dopadem rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do jeho soukromého a rodinného života. Poukazoval přitom na to, že žije ve společné domácnosti s manželkou a dvěma společnými nezletilými dětmi, které mají povolen na území České republiky trvalý pobyt. Rozhodnutí podle názoru žalobce znamená rozdělení rozsáhlé rodiny.

Podle § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*

Je tedy zřejmé, že je skutečně povinností správních orgánů zabývat se dopadem zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života. Správní orgány však této své povinnosti dostály. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra vyplývá, že vzalo do úvahy skutečnost, že manželka žalobce a jeho dvě nezletilé dcery, s nimiž žije ve společné domácnosti, mají na území ČR povolen trvalý pobyt. Ministerstvo vnitra však dále uvedlo, že přesto nepovažuje zrušení povolení k trvalému pobytu za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, neboť žalobce si může svůj pobyt na území ČR upravit v rámci jiného pobytového statusu (str. 3 rozhodnutí Ministerstva vnitra).

Správní orgány se tedy otázkou zásahu do soukromého a rodinného života žalobce zabývaly a skutečnosti uváděné žalobcem v žalobě samy zjistily a zohlednily. Ministerstvo vnitra rovněž poukázalo na to, že jistě není žádoucí, aby byl žalobci ponechán nejvyšší možný pobytový status pro cizince, pokud jej získal obcházením zákona, což je nepochybně také argument, který nelze přehlédnout.

Soud považuje závěry Ministerstva vnitra za správné, odpovídající zákonu, srozumitelným způsobem odůvodněné a mající oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Žalobce vůči těmto závěrům v rozkladu nic nenamítal, neboť se v rozkladu otázky zásahu do soukromého a rodinného života vůbec nevěnoval. Ani v žalobě pak žalobce nijak nezpochybňuje úvahu správních orgánů, podle níž nemůže zrušení trvalého pobytu znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, neboť si může za splnění zákonem stanovených podmínek požádat o povolení nižšího pobytového statusu. S tvrzením, že důsledkem žalobou napadeného rozhodnutí bude rozdělení rozsáhlé rodiny, tedy nelze souhlasit. Žalobce toliko namítá, že se správní orgány otázkou dopadu do soukromého a rodinného života ve vztahu k jeho manželce a dětem vůbec nezabývaly, což je ovšem tvrzení, které je v rozporu s obsahem spisového materiálu.

Důvodná není ani námitka, podle níž mělo být s nezletilými dcerami žalobce jednáno jako s účastníky řízení.

Zákon o pobytu cizinců vlastní ustanovení o účastnících řízení nemá. Platí zde tedy ustanovení správního řádu. Podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu v řízení z moci úřední jsou účastníky *dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají*. V případě řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu má rozhodnutí zrušit právo, které svědčí toliko cizinci samotnému a nikoli jeho rodinným příslušníkům (jimž byl v daném případě trvalý pobyt povolen samostatnými rozhodnutími). Dcery žalobce tedy účastníky řízení podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu být nemohou.

Soud se dále zabýval tím, zda účastenství dcer žalobce nelze podřadit pod tzv. nepřímé účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu, podle něhož jsou účastníky řízení *další dotčené osoby, pokud mohou být řízením přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech*. Toto ustanovení však předpokládá přímé, bezprostřední dotčení na právech či povinnostech. U dcer žalobce však ono přímé dotčení na jejich právech a povinnostech ve vztahu ke zrušení povolení trvalého pobytu jejich otcí není. Jedná se o dotčení nepřímé, stejně jako u jiných osob v rodinném či obdobném poměru k cizinci. Z hlediska podmínek obou forem účastenství je rozhodující, že jde o řízení o hmotněprávním nároku bezprostředně se dotýkajícím pouze osoby držitele povolení k trvalému pobytu. Dotčení jiných osob jsou dotčení pouze nepřímá, byť mohou být v případě skutečných rodinných vazeb pro ostatní rodinné příslušníky citelná. Účastenství ve správním řízení však není založeno na intenzitě nepřímého dotčení, ale na přímém dotčení posuzovaným hmotněprávním nárokem. (K tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, čj. 2 As 77/2009-63). Správní orgány tedy nepochybily, pokud považovaly za jediného účastníka řízení žalobce.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. dubna 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu